

Ιερά Μητρόπολις Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως
Ευλογημένο Καταφύγιο Άξιον Εστί

Κατασκήνωση Κοριτσιών Γυμνασίου – Λυκείου
Μακρυνίτσα 2026

Ύμνος της ομάδας «Ασάλευτος Πύργος»

Στη ζαλάδα των καιρών μας
και στην νιότης τη φωτιά

Σαν Πυργί που δεν σαλεύει
Στην καρδιά μου που κιοτεύει
Στέκεις μάνα Παναγιά.

Στη ζαλάδα των καιρών μας
Μη μ' αφήνεις Παναγιά!

Μια αντάρα οι λογισμοί μου
Με σκοτίζουν, δε σιωπούν

Συ η αρχή του Παραδείσου
Τη λαχτάρα μου θυμήσου
Κι άρπαξέ με Παναγιά

Μια αντάρα οι λογισμοί μου
Μη μ' αφήνεις Παναγιά!

Ύμνος της ομάδας «Ελπίδα των πιστών»

Στη ζωντανή ελπίδα
στης σιωπής τη Κυρά
γλυκό λυγμό θα στείλω να βρω παρηγοριά

Βαριά η καταιγίδα
στο μέσα ουρανό
κούφια, ψεύτικα λόγια κρύβουν το αληθινό

Στα δυο της χέρια
όλου του κόσμου η ελπίδα
απ' την ποδιά της θα δεθώ, να 'χω πατρίδα

Όλων την έννοια
Κουβαλά, δεν τη βαραίνει
Μάνα Θεού, Μάνα του κόσμου είναι, σωπαίνει

Στην άκρη του Σταυρού Του
άδειασε η αγκαλιά της
στη θέση Εκείνου έβαλε εμένα στην καρδιά της

Και σκαλοπάτι γίνεται
ν' ανέβω στα ψηλά
τ' ανέβασμα είναι δύσκολο, το χώμα με τραβά

Μα παραδείσου είν' αρχή
Με σηκώνει η προσευχή – της Μάνας η ευχή

Στα δυο της χέρια...

Όλων την έννοια ...

Ύμνος της ομάδας «Ακατανόητο Θαύμα»

Στη νεφέλη δακρυσμένοι
απ' τα πέρατα του κόσμου
μ' ένα θαύμα συναγμένοι...
...δεν μας είπαν με ποιο τρόπο
οι Απόστολοι θα 'ρθούνε στη Μητέρα των ανθρώπων!

Όλη η ζωή Της κτίσμα και ο Κτίστης
τίποτα δεν άφησε αστόλιστο
μες στην Παναγιά μας, ο Θεός αντάμα
με τον άνθρωπο έγινε αχώριστος!

Στη νεφέλη δακρυσμένοι....

...Ο Ουρανός “μιλάει” κι ο νους μας δεν χωράει
“Ακατανόητο”...του δίνουμε ορισμό
αλλά σ' αυτό τον κόσμο ό,τι μας ξεπερνάει
για Τον Θεό είναι απλό και φυσικό!

Όλη τη ζωή Της, πώς να εξηγήσεις;
Που κρατά η “στιγμή” το προαιώνιο!
Κι όλη τη δική σου μ' άγκυρα κρατήσου
από τ' όνομα Της το αιώνιο!

Ύμνος της ομάδας «Μεσίτρια»

Στέκω και σε κοιτώ
φοβάμαι, πονάω
απ' το λαιμό σου γύρω
θα κρεμαστώ.

Τα δάκρυα γίναν λέξεις
μιλάω, ρωτάω
Εσύ μες τη σιωπή
αλαφρώνεις τον Σταυρό.

Η ζωή σου όλη
Παναγιά μου μια προσευχή
μεσιτεία που το βήμα μου
οδηγεί στον Ποιητή.

Είναι ο θρόνος που σου
πρέπει
και εσύ έμεινες εδώ
να μου παραστέκεις Μάνα
στον δικό μου τον Σταυρό,
κι άλλο Σταυρό.

Στέκω και σε κοιτώ...

Την πόρτα σου χτυπώ
απ' έξω τα λάθη
ψιθύρισε δειλά
πως συγγνώμη Του ζητώ.

Στέκω και σε κοιτώ
οι λέξεις καίνε
μόνο το δάκρυ μου
κυλά αργά.

Η ζωή σου όλη...

Είναι ο θρόνος που σου
πρέπει...

Στέκω και σε κοιτώ...

Ύμνος της ομάδας «Πρεσβεία θερμή»

Δες το κάστρο μου
Ποιος εχθρός το έζωσε;
Κι η πύλη ανοιχτή
Δίνω μάχη η ελπίδα να' ναι ζωντανή

Τα χέρια λύγισαν
Άπλωσες τα χέρια σου
Τα μάτια δάκρυσαν
Και τα σκούπισες, τα στέλνεις προσευχές

Εσύ είσαι η Πρεσβεία η θερμή
Του Ελέους η πηγή, καταφυγή
Να' ναι πάντα στο βλέμμα σου εγώ
Να' ναι στην προσευχής σου τον ποταμό

Μάνα μου γλυκιά
Στης ζωής την μοναξιά
Μείνε συντροφιά
Μες τη θλίψη που πονά παρηγοριά

Αχ μην κουραστείς
Να σηκώνεις τον καημό
Μη μ' απαρνηθείς
Ρίζωσέ με στα ψηλά, στον ουρανό

Εσύ είσαι η Πρεσβεία η θερμή
Του Ελέους η πηγή, καταφυγή
Να' ναι πάντα στο βλέμμα σου εγώ
Να' ναι στην προσευχής σου τον ποταμό

Ύμνος της ομάδας «Θλιβομένων η Χαρά»

Έχει ο νους εικόνα, σαν παιδιά, να τραβάμε
τον μακρύ σου χιτώνα, τις φορές που πονάμε
κι άλλη, ακόμη πιο ωραία...
τις πολλές Σου εικόνες που αιώνες βρεθήκαν
σ' αγκαθιές και κρυψώνες!

Θα ψάχνει η ψυχή μας, η χάρη Σου πού να' ναι
και θα σ' αναζητά...
μες τα “βάτα” υπάρχουν που ψυχές “γρατζουνάνε”,
κρυμμένα αλλά κοντά!

Δέσποινα κι απ' το βυθό της θάλασσας
των θλιβομένων παραμένεις η Χαρά
κι όποιος το “σκάσει” από του κόσμου τη σειρά...

... στέκεται προσκυνητής στη Χάρη Σου
σε μια σειρά να Σε φιλήσει σαν παιδί
σε μια σειρά που να “ισιώσει” τη ζωή
Δέσποινα...!

Κοιτάει στην αρχή το στέμμα Σου
κι αναζητάει στο βλέμμα Σου
τη μητρική Σου την αγάπη σταθερά
και αν εμείς, ποτέ, Σου δώσαμε χαρά!

...Στέκεται προσκυνητής στη Χάρη Σου...

Ύμνος της ομάδας «Παραμυθία»

Σαν στρατιώτης, μάλλον Στρατηγός
στον ερχομό Σου γιόρτασε ο ναός.
Έτσι όπως μένεις, εικόνα στοργική
πίσω Σου οι άγιοι στέκουν προσοχή.
Παραμυθία Παναγία μου
άνθια γεμάτη κι όλη, προσευχή!

Ένας πίσω από τον άλλον
οι πιστοί περνούνε
όλοι κάτι απ' την ψυχή τους να Σου πουν!
Έχει χώρο πίσω απ' την εικόνα, θα κρυφτούνε
σαν παιδιά... ...στη Μάνα τους,
όταν φοβηθούν... άμα φοβηθούν!

Τους πικραμένους, που έγιναν πολλοί
της «νύχτας» που αργεί η «Ανατολή»
τέτοια χαρτάκια γύρω Σου σωρό
παρακαλούν... κι εγώ παρακαλώ
Παραμυθία και παρηγοριά
πάλι, τον κόσμο πάρε αγκαλιά!

Ένας πίσω από τον άλλον...

Ύμνος της ομάδας «Σκέπη του Κόσμου»

Στο συναξάρι της γιορτής,
ξεχωριστά πολλά θα βρεις.
Πάρε μολύβι και χαρτί,
για να θυμάσαι να τα πεις!
Στην Παναγιά των Βλαχερνών,
καμάρι των Βυζαντινών,
ανάμεσά του κόσμου, ΠΟΙΑ,
αυτοκρατορικά περνά;

Γονατίζει στη γη, και θερμή προσευχή
δακρυσμένη, υψώνει στον Πατέρα
Άγιοι και λαός, θαμπωμένοι απ' το Φως
μια ζωή την ζούνε σε μια μέρα!

Κι αυτό που ο νους δεν χωράει...
...στην “κορυφή” της φοράει
με τρία αστέρια, μαφόρι
Σκέπη που γυρεύουμε όλοι.
Προς τον λαό το απλώνει
αγάπη που δεν τελειώνει,
όποτε Εκείνη σκεπάζει
τότε κι η ψυχή ησυχάζει!

Κάθε μου ελπίδα Παναγιά,
σε ‘Σένα αφήνω σιωπηλά.
Μητέρα είσαι του Θεού
και Σκέπη “αφύλακτου” λαού!

Γονατίζεις στη γη...

Κι αυτό που ο νους δεν χωράει...

Ύμνος της ομάδας «Χώρα Αχωρήτου»

Ο Αχώρητος, τήρα, χωρά
Στης Μανούλας Του την αγκαλιά
Η γαστέρα Της, χώρα, κρατά
Κείνον που δεν ξέρει όρια.
Κείνον που δεν ξέρει όρια
Η γαστέρα Της, χώρα, κρατά

Έγινες Θρονί και κάθισε
Λίκνο έγινες και πλάγιασε
Σάρκα κι αίμα που του δάνεισες
Παραδείσου θύρα π' άνοιξες.
Παραδείσου θύρα π' άνοιξες
Σάρκα κι αίμα που του δάνεισες

Στον ζωοδότη έδωσες ζωή
Στον τροφό των πάντων, την τροφή
Μάκτρο σκούπισες τα δάκρυα Του
Συ παρηγοριά και χάδια Του.
Συ παρηγοριά και χάδια Του
μάκτρο σκούπισες τα δάκρυα Του

Πώς να Σε χωρέσει ανθρώπου νους
Ύμνους που να βρω παινετικούς
Να σε τραγουδήσω Παναγιά;
Κλέβω των Αγγέλων τη λαλιά:
"Χαίρε" κι "Άξιον Εστί" βοάν
Του Καταφυγιού Σου τα παιδιά!

Ύμνος της ομάδας «Υψηλοτέρα των Ουρανών»

Ποτέ δεν βρίσκω πιο ψηλά...!
Σύννεφα κι άστρα και πουλιά
όταν κοιτώ και τα ρωτώ
πάνω από κείνα τι θα βρω;

Εκείνην που Άγγελοι υμνούν
ακτίνα Ήλιου νοητού,
τα σύννεφα τη λεν βροντή
και όλα προσκυνούν μαζί!

Υψηλοτέρα τ' ούρανου, καταφυγή του ταπεινού
που και στις μύτες αν πατά, δεν ανεβαίνει μια σταλιά
Εσύ' σαι “σκάλα” για εμάς....
Με το παιδί Σου όταν μιλάς
και μ' ένα λόγο Σου μπορεί, να γίνει ουρανός η γη!
Μ' ένα Σου λόγο!

Δεκαπενταύγουστος ξανά
και η ψυχή, Σου τραγουδά
ύμνους και Άξιον εστί
για όσα θέλει να σου πει..

.. Κι Εσύ ανατέλλεις σιγανά
έχεις τον “Ήλιο” αγκαλιά
και μας τραβάς στις “κορυφές”
με τις χρυσές Σου τις “κλωστές”!

Υψηλοτέρα...

Ύμνος Στελεχών «Τείχος Απροσμάχητο»

Από τα ονόματα που σ' "έντυσε" ο κόσμος
όλο μαλάματα
μπορεί ,κανείς, να συμπεράνει
τί προσευχές να έχει κάνει
κι έχει χαρίσει τάματα!

Κολλά το μέτωπο στο τζάμι να μιλήσει
σαν να 'στε εσείς οι δυό ...!
Σε λέει Πρεσβεία και Λιμάνι
και Νικητήρια Σου κάνει
για να σου πει Ευχαριστώ!

Κι ακόμη κάτι Παναγιά μου
Εσύ 'σαι Τείχος που μπορείς
στα "κύματα" να υψωθείς
και να τα διώξεις, χαμηλωμένα από Σένα!

Όσες φορές, σαν το κακό "στρατό" να φτιάχνει
κι ακούμε τον αχό
δε λέμε εμείς, το λέει η Ιστορία
Η Σκέπη μας ,η Παναγία
Στέλνει καλό...το Υπέρμαχο!

Κι ακόμη κάτι Παναγιά μου...

Μας έκλεισαν και σ' άλλα "τείχη"
πως μας αγάπησαν πολύ
ήτανε φίλοι μας ή εχθροί; ...Φοβούμαι.
Μας έκλεισαν και σ' άλλα "τείχη"
πως μας αγάπησαν πολύ
ήτανε φίλοι μας ή εχθροί; ...Θα δούμε!

Γενικός Ύμνος των 30 χρόνων της Κατασκήνωσης

Ήτανε μια στιγμή
τόσα καλοκαίρια, μια ζωή.
Ήμασταν μικρά παιδιά
Ήταν μόλις χθες.

Είμαστε μεγάλοι πια
μα οι στιγμές που ζήσαμε κρατάν
είναι η πατρίδα μας
πατρίδα της ψυχής.

Χρόνια της καρδιάς
Τα σημάδια του Θεού βαστάς.
Χρόνια της καρδιάς
Θα 'σαι νέος όσο θ' αγαπάς
όσο θα τα ζεις
ξανά απ' την αρχή!

Πες απόψε μιαν ευχή
μιαν υπόσχεση, μια προσευχή
να γυρνάμε πάντα εδώ
πάντα στο Χριστό.

Στο Χριστό απ' την αρχή
να μας δένει πάντα η στιγμή
που τη μοιραστήκαμε
τριάντα της καρδιάς.

Hymn of the 30 years of our camp

Was it just one moment?
So many summers, a lifetime.
We were young, little kids,
Feels like yesterday.

We are now grown-ups,
But the moments lived are still alive.
It is our homeland,
Homeland of our soul.

Years of my heart,
Holding on to the signs of my God.
Years of my heart,
You'll be young as long as you love,
As long as you live them again from the start.

Make tonight a humble wish
Give a promise and a prayer in peace,
To return always here,
Always to Christ.

Back to Christ from the start,
Let the moment be our eternal bond.
All the years we have shared,
The thirty of our heart.

Years of my heart,

Γενικός Ύμνος των 40 χρόνων της Κατασκήνωσης

Είναι χρόνια που κρατάν τα καλοκαίρια,
και στιγμές μετράμε αγκαλιά με τα αστέρια.
Χαρές που λαχανιάσαμε, τραγούδια απ' τα παλιά,
μικροί που μεγαλώσανε μα μείναν παιδιά!

Είναι τόσες οι αναμνήσεις μια ζωή!
Σαν κομμάτια παζλ χρωματίζουν τη ζωή,
όλα όσα τολμήσαμε, απλά κι αγαπημένα.
Όσα κάνει ο Χριστός για σένα και για μένα.

Άξιον εστί να μπορώ να συνεχίζω.
Όλα Χριστός μες στο Φως να Τον γνωρίζω!
Σαράντα εδώ: Καταφύγιο ευλογημένο!
Χρόνια πολλά καλοκαίρια περιμένω!

Μια ανάσα Αη Λαυρέντη και πλατάνι.
Όνειρα και προσευχές μυρίζει το λιβάνι.
Αυτά που ψιθυρίσαμε στου ουρανού τα' αυτί.
Εκεί που ο Θεός γλυκά ακουμπούσε στη γη.

Μία γεύση Μακρυνίτσα να κρατώ
Ό,τι αγαπήσαμε θα ζει για πάντα εδώ!
Εδώ που φίλοι γίναμε, που γίναμε όλοι ένα!
Σαράντα Κατασκήνωση, Σαράντα ευλογημένα!!!

Άξιον εστί....

Hymn of the 40 years of our camp

It's been long since all the summers last forever
since we counted moments in the starry sky together
This joy has left us breathless
the old songs resonate
the little ones of old times
have remained just the same!

It has been a lifetime of memories
pieces of a puzzle adding colour and such bliss
All those things we dared to do
the simple and so dear
everything that Jesus
does to chase away our fear.

Axion Esti to be able to continue!
Jesus is everywhere,
find Him within you!
For forty years we've been blessed, we have lived here
Waiting for summers to arrive year after year!

Feel a scent of mountain Pelion in the air
incense burnt together
with our dreams and with our prayer
It's all we ever Whispered
in heaven's secret ear
Every time that God
Would choose our camp to lean!

Just a taste of Makrinitza in my heart
Everything we ever loved Will stay here and will Last
We'll always share our Friendship
we'll always be as one
Forty years of blessings
these forty years of camp!

Axion Esti...

Ύμνος των 50 χρόνων

Ιεράς Μητροπόλεως Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως

Κι από την πέτρα ο Θεός καρπίζει!
Ανθρώπους βγάζει και ζωή χαρίζει.
Χωριά και πόλεις μ' εκκλησιές
Σπίτια με όνειρα κι αυλές
Κι από την πέτρα ο Θεός καρπίζει!

Εκεί που σμίγει η Ανατολή την
Δύση
Στον λίθο που δεν έκαμε του
χτίστη
Βρήκε ο Θεός τα υλικά,
για να νικήσει η ομορφιά
Στης Σαλονίκης κάπου εδώ την
Δύση!

*Πενήντα χρόνια σκάβει δρόμους
στις καρδιές
Βρίσκει τους τρόπους και αλλάζει
τις ζωές
Στην Πόλη αυτή τη θαυμαστή
Στην εσπερία Αγία Γη
Βρίσκει τους τρόπους και αλλάζει
τις ζωές!*

Κι από την πέτρα ο Θεός καρπίζει!

Κι απ' τους καρπούς το δέντρο το
γνωρίζει
Οι γειτονιές 'γιναν φωλιές
Χωρούν ελπίδες και χαρές
Κι από την πέτρα ο Θεός καρπίζει!

Εκεί που σμίγει η Ανατολή την Δύση
Στο Κορδελιό, Χορτιάτη,
Ξηροκρήνη
Σταυρούπολη, Επτάλοφος
Και Μενεμένη κι Εύοσμος
Κι από την πέτρα ο Θεός καρπίζει!

Πενήντα χρόνια...

Εκεί που σμίγει η Ανατολή την
Δύση!
Στα Διαβατά, στην Σίνδο, στην
Πολίχνη!
Συκιές και, Πεύκα κι Εξοχή,
Νεάπολη και Διαλογή
Κι από την πέτρα ο Θεός καρπίζει!
Εκεί που σμίγει η Ανατολή την
Δύση!

Γαλιλαία

Όμορφη μέρα θα χαράξει σε λιγάκι,
Κοίτα που σίμωσε στη λίμνη το φεγγάρι!
΄Αιντε, παιδιά! Τα δίχτυα μες τη βάρκα.
Κάποιος να ρίξει στη στεριά το παλαμάρι.

Έγια- έγια μόλα,
Έγια- έγια λέσα!
Ποιος είν' Εκείνος που προσμένει στη στεριά,
Έγια- έγια μόλα,
Έγια- έγια λέσα!
που 'χει τον ήλιο καρφωμένο στα μαλλιά;

Τώρα τη βάρκα τους την ξέχασαν για πάντα.
Κανείς δεν ξέρει πως γινήκαν αποστόλοι.
Γράψαν ατέλειωτη ανθρώπινη ιστορία...
κι ήτανε δώδεκα ψαράδες όλοι κι όλοι!

Έγια- έγια μόλα,
Έγια- έγια λέσα!
Ξέρεις ποιος ήτανε Εκείνος στη στεριά,
Έγια- έγια μόλα,
Έγια- έγια λέσα!
που 'χε τον ήλιο καρφωμένο στα μαλλιά;

Αν η λαχτάρα σου σ' οδήγησε 'δώ πέρα ,
ψάξε καλύτερα σ' αυτά που έχεις γνωρίσει.
Ίσως, εκεί, προς τη μεριά της Γαλιλαίας,
κάποιος Θεός θέλει πολύ να σου μιλήσει.

Έγια- έγια μόλα,
Έγια- έγια λέσα!
Αναστημένος σε προσμένει στη στεριά
Έγια- έγια μόλα,
Έγια- έγια λέσα!
κι έχει τον ήλιο καρφωμένο στα μαλλιά.

